

Sygn. akt V U 285/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku R. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania R. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 5 lutego 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie

sygn. akt VU 285/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lutego 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy R. O. prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych oraz nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego.

Wnioskodawca wniósł od powyższej decyzji odwołanie, wskazując, iż w warunkach szczególnych pracował ponad 15 lat, będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w N. w okresie od 16 marca 1977 r. do 31 grudnia 1982 r. oraz w Przedsiębiorstwie (...) w M. w okresach od 3 stycznia 1983 r. do 30 kwietnia 1994 r. oraz od 1 maja 1994 r. do 31 sierpnia 1994 r. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury i o zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskodawca R. O., urodzony dnia (...), wiek 60 lat ukończy z dniem (...) Jako członek OFE złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na jego rachunku na dochody budżetu Państwa.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony legitymuje się ponad 26 latami okresów składkowych i nieskładkowych, z czego organ rentowy nie uwzględnił żadnego okresu jako stażu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Na skutek wniosku ubezpieczonego o emeryturę z dnia 20 stycznia 2015 r., organ rentowy decyzją z dnia 5 lutego 2015 r., zaskarżoną w niniejszym postępowaniu, odmówił prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przez wnioskodawcę przesłanek osiągnięcia ustawowego wieku 60 lat oraz legitymowania się co najmniej 15-letnim szczególnym stażem pracy.

B e z s p o r n e, nadto dowód : - akta emerytalne ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wnioskodawca domagał się przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W świetle powyższych przepisów odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na niespełnienie przesłanki osiągnięcia ustawowego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było bowiem, że odwołujący zarówno w dacie złożenia wniosku o emeryturę, w dacie wydania decyzji, jak również w dacie wyrokowania, nie miał ukończonych 60 lat (urodził się bowiem(...)). Nie może więc budzić wątpliwości że odwołujący nie spełnia podstawowego warunku określonego w cytowanym wyżej art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. nie osiągnął wymaganego w nim wieku emerytalnego.

Wobec powyższego dokonywanie ustaleń w przedmiocie czy odwołujący legitymuje się 15 - letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, okazało się być bezprzedmiotowe. Zgodnie z treścią art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 z późniejszymi zmianami) - prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich

warunków wymaganych do nabycia tego prawa Nawet zatem uznanie przez Sąd, że odwołujący wymagane ustawą okresy pracy zgromadził, nie mogłoby to skutkować zmianą zaskarżonej decyzji - wobec faktu, że wnioskodawca nie ma ukończonych 60 lat na czas wyrokowania. Tym samym Sąd odstąpił od oceny charakteru pracy wnioskodawcy w podawanych przez niego okresach, a dowody przedstawione na okoliczność charakteru pracy w tych okresach pominął jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Należy też przypomnieć, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 9 lutego 2011 r., I UK 262/09, LEX nr 585728), nie jest dopuszczalne w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych tylko warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości. W wyroku z dnia 15 grudnia 2000 r., (II UK 147/00, OSNP 2002/16/389) Sąd Najwyższy zauważył, że istota decyzji organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia (lub o jego wysokości) jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Sąd stwierdzający spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego.

Przechodząc od w.w. rozważań teoretycznych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela, do realiów rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu, gdyż bezspornym jest, że wnioskodawca nie spełniał przesłanki osiągnięcia wieku 60 lat.

Na marginesie należy dodać, że niniejszy wyrok nie zamyka odwołującemu prawa do ponownego ubiegania się o przyznanie mu prawa do emerytury, po spełnieniu przez niego wszystkich przesłanek określonych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Uzasadniając na koniec oddalenie przez Sąd wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o odroczenie rozprawy, należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 214 § 1 k.p.c., rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć (np. choroba uniemożliwiająca przybycie strony, pełnomocnika, do sądu). W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, przyczyna, na którą powoływał się pełnomocnik wnioskodawcy składając wniosek o odroczenie rozprawy, tj. kolizja terminów rozpraw prowadzonych przez niego spraw ze sprawą niniejszą, nie była wystarczająca. Przedmiotowy wniosek został sporządzony i złożony do Sądu dnia 14 września 2015 r., a więc na 9 dni przed rozprawą w niniejszej sprawie. Jak wynika z jego treści, wtedy też pełnomocnik dowiedział się o kolizji terminów rozpraw. W ocenie Sądu nie było żadnych przeszkód, by w ciągu 9 dni ustanowić substytutą, skoro pełnomocnictwo udzielone pełnomocnikowi wnioskodawcy dopuszczało taką możliwość (k. 8). Ponadto należy zauważyć, że poziom skomplikowania sprawy nie był znaczny i nie wykluczał samodzielnego działania wnioskodawcy, którego osobisty udział w rozprawie – z uwagi na stan sprawy – ostatecznie okazał się zbędny, a dowód z jego przesłuchania został pominięty przez Sąd.

Z tych względów Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.